

... تا سیمرغ با (سی مرغ)

های اخیر در نوع خود جالب و درخور توجه است . ویژگی عمده (سی مرغ، سیمرغ) بجز اشکال نمایشی که بسیار قابل بحث و اهمیت است، نخست این مهم را ارزش می بخشد که اجزای بر قسمتی از پیکسره متون برجسته ادبیات خردمان استوار است و بنوعی مبین و گویای فرهنگ و ارزشهای انسانی همین دیار است . بحث را مدخلی می یابیم که چنین مفهومی را در نخستین پرسش بدینگونه مطرح سازیم :

نمایش : چگونه می توان به آثار کلاسیک نزدیک شد و ضمن بهره گیری های نمایشی ، آنان را - دراماتیزه کرد ؟

صادقی : به هر اثر کلاسیک گذشته نمی توان نزدیک شد . این آثار قبل از هر چیز باید خمیرمایه دراماتیک داشته باشند . مثلاً بتوان در آنها سخامیت هایی را پیدا کرد که قابلیت تحول و توان درگیری با هم را داشته باشند و بشود اینها را در ماجرای گره دار و پرکشش بجان هم انداخت . پیدا کردن یک طرح درست دراماتیک نخستین گام اساسی است و پس از آن نوبت دیالوگ نویسی است که عمده ترین کار نویسنده محسوب می شود .

اشارت رسیده است که : مرغان زبان یکدگر دانند و گوش هوش می خواهند تا تو در این میان سخنان فهم کنی . متن در پیکره خود با استعانت از نمادگرایی و سمبلیزم و نشانه های انسانی ، انسان را به هاون تجربه می کشاند تا با بالهای خرد و عشق به آسمانهای هفت گانه پرواز کند و از وادیهای گوناگون درگذرد که مانند ، خمودی و کاستی و پیوسیدگی است . پس : از هر طرف که روی ، اگر راه روی براه بری .

دکتر قطب الدین صادقی پس از تجربه نمایش " آرش " که متأسفانه به اجرا در نیامد ، دیگر بار به تبعیت از همان شیوه و سلوک به تجربه ای وسیع تر دست یازید که به لحاظ ریخت و درونمایه ، امتیازات و ویژه های رایجی آن داشت . اشکال اجرایی از نظر بدعت و آفرینش باتکیه بر ذوقی نمایشی و خلاق ، تمامی ابعاد صحنه را در جای جای لحظات و پاره های نمایش دربر گرفته و همین نگاه است که سیمرغ را در حدی که کسار - ماندگار (خاصه در این شرایط) افق تازه ای را در راستای نمایش و نمایشگری نوید می دهد که در سال

سیمرغ عطار ، یکی از زیباترین و شکیل ترین منظومه های ادبی و عرفانی است که باز بانسی پرکنایت و پیر تمثیل و اشکالی نمادین در غالب شرح حال مرغان ، انسان را در مفهومی وسیع به تحلیل پرداخته و از بود و آنچه بود ، روایتی فراهم می سازد تا آدمی به حیرت و شگفتی درمی - ماند که کیست و بر کجای این وادی خاکسی در ایستاده است ؟

در این منظومه ، عشق و عرفان با آمیزه ای - اجتماعی و انسانی ، جمله مرغان را براتفاق در راستای سیر کمال و تعالی به سیر و سفری بس دراز و نه چندان آسان همراهی می کند که فطرت و کمال بایدش را به کوه قاف سیمرغ رهنمون می سازد ، تا آنچه باید با زیابندگی سزاواری و شایستگی انسانی اش در گرو دستیابی به چنین رموز و رازی است . این پویایی و تحرک موجب رسیدن به آفاق و کرانه های روشن و پیرامیدی است که آسمان خیال و وجود آدمی را با بدلتال و انوار حسی و حقیقت روشن می سازد و او را بدان مرتبست واقعی که می باید درمی نشاند تا جهان زیباکی و صفایش رنگ پذیرد . عطار با بیان سیمرغ بدین

اینهایی که گفتیم همه مربوط به بخش فنی کار است . اما وجه نظری کار به گمان من حتی از اینها هم مهمتر است . داشتن يك دیدگاه تازه و ننگه داشتن آن در اثر که در روزگار ماقابل لمس است و حذف چیزهایی که پویایی و تاثیر خود را در دوره ما از دست داده اند . باید کاملاً آگاه بود که اعتبار این اثر گذشته ، بسته به معنایی است که امروزه دارد یعنی این اثر کلاسیک چه کمکی می تواند به من امروزی بکند ، چه مشکلی را می گشاید و چقدر پرسش های تازه و براه های نئی پیش پای من می گذارد . بهر طریق هم در شکل و هم در حصر ، کار تازه باید مطلقاً بدیع و تجربی باشد . برای مردمی کردن میراث های ادبی - فرهنگی گذشته و نمایشی کردن آنها ، حتی پیش از معنایابی به شکل دراماتیک و مناسب آنها اندیشید . تجربه ثابت کرده است که این شکل لزوماً یکی از اشکال کلاسیک غربی نیست و ای بسا یک تجربه جدیدی یکی از فرم های سنتی خود ماست که قابلیت بیشتری دارد .

- سبک و غالب ساختاری و همانندی و تفاوت های این متون با متن های نمایشی دیگر در کجاست ؟
 - هر سه مشکل بزرگ ادب کلاسیک مابین ، آثار تنزلی ، حماسی و عرفانی ، به شکل روایت و قلم منظوم است . ارسطو فرقی آنها را در " فن شعر " به صورتی روشن و سبب معیارهای تاثیر دبالوگه یونانی دسته بندی کرده است و بزرگترین تفاوت آنها را با تاثیر در " نمایش بودن " تاثیر می داند . یعنی تاثیر را باید " نشان " داد و برای نشان دادن تاثیر باید آگهیون عامل دراماتیک ملموس و شخصیت های مشخص داشت . از این نظر باید گفت کافی است چهار چوب داستانی آنها را حفظ کرد ، شخصیت هاش را پرورش داد ، بسا حذف و اضافه کرد . و سرانجام ویژگی های زبان اثر و حال و هوای چهار چوب فرهنگی تاریخی آنرا نگه داشت . این که نویسنده می خواهد معنای دیگری به این اثر بدهد یا نه ، امری لازم اما کاملاً شخصی است . می گویم لازم ، زیرا به گمان من مهنویسنده و خالق جدید باید بر پیشانی اثر تازه دیده شود .

ماخذ اکثر تراژدی های یونانی ، رومی یا آثار کلاسی سیم فرانسوی ، حماسه های هومر و تیبای است ، اما هنر نویسنده ، با بهره گیری از سبک واقع ، داستان کوتاه یا یک شخصیت اصلی این حماسه ها ، يك نمایش کامل با طرح و فکر و برداشت تازه آفریده است . اگر اندکی وقت و تجربه کنیم ، مانی می توانیم همان تجارب را در فرهنگ نمایشی

خود به کار گیریم .

- با توجه به اومانیزم بنهان و مستقر در جوهر نمایش ، انسان در سیر پویانگی کمال و بسا در خود رسیدن به کدام نیرو و قوه نیاز مند است ؟

- حقیقت و آگاهی . همه مناسب و شور بخشی مسا از جهل می آید . حتی تقدیر به نوعی جهل و عدم شناخت خود و جهان پیرامون است . و بسا بدون حقیقت ، مادر دروغ های بزرگ در پیله ای از خود فریبی های رنگارنگ زندگی می کنیم .

- انسان در سیر پرورش و فراز تاریخی خود همواره در اشکال مختلف نیاز مند نوعی عرفان و خود -

شناسی بوده است و این عرفان همزادی دیرینه است . شما چگونه عرفان متن را با مسائل اجتماعی امروز پیوند می دهید و تفاوت دیدگاه های شما با نگرش عطار در چیست ؟

- عرفان هیچ گاه به معنی پشت کردن به مسایل اجتماعی نبوده است . عرفان اصلاً یعنی شناخت . و انسان زمانی با آن آشنا شده که وارد دوره کشاورزی شده بود و با خراشیدن زمین و کشت آن که شروع به اندیشیدن کرد در زمین و سرنوشت خود چیره شد .

عرفای ماهم مشتق مردمان خموده و منسوزی نبودند . آنها در وطن جامعه زندگی کرده و همواره با کژی هاستیز داشته اند . در طی قرون متمادی ، آنان همچون روشنگران انقلابی دوره خود رسته اند . لایحه شده و با خوانده اند که به هنگام سورش مغولان ، شیخ نجم الدین سلک و شیخ شمس تبریزی ، بر دروازه شهر کرگانح حاضر شد و به شهادت رسید . بدبختانه در سبک دوره از تاریخ این عرفان پویا ، منفعل شد و آن زمانی بود که مردمان به سبب حمله مغول و تاتار از حل مشکلات اجتماعی عاجز شدند و چون " بیرون " رانته و استند اصلاح کنند ، به " درون " خرد شدند . بانفس خود به جدال برخیزند . حتی عرفان عوام و مردمی که به صورت " فنون " و جوانمردی وارد زندگی توده های مردم شده است ، در طی تاریخ ایران نشانه هایی سخت اجتماعی و مبارز دارد .

" عیاران " که باور مظلومان و دشمن قسوم خورده ظالمان و جباران بودند ، جملگی سیر و سلوک عرفانی داشته اند . " لوتی " های چند دهه پیش و حتی چند " پهلوان " جوانمرد اخیر چون تختی نیز از این جماعت اند .

گفتن ندار که این جنبه پویا ، خود آگاه و اجتماعی عرفان است که امروزی است و ما ساخت خوش می آید . داشتن آرمان و مبارزه برای بسک زندگی بهتر ، ورها شدن از منیت و دام و تله های

مادی این جهان برگزشتن از ابعاد مادیات و روبه سوی معنویت و آرمانهای والا ی بشریت نهادن . بنا بر این نیاز معنوی و نیاز اجتماعی انسان برای درک حقیقت جهان و واقعیات روزمره هر دوری سکه شناخت عرفانی است .

منطق الطیر عطار هم بطور بالقوه دارای این دو استدلال فلسفی و اجتماعی است . در " سی مرغ سیمرغ " همچون منطق الطیر ، در نمایه اصلی کشف حقیقت است و در سیر تکاملی نمایش می بینیم که برای دست یابی به آن باید تلاش کرد و رنج برد و گذشت و فداکاری داشت . از این رو علاوه بر عددش و در گرا بانه منطق الطیر بر وجه اجتماعی بسیاری از عناصر ، شخصیت ها و روابط افراد در داستان های درون نمایش به عمد تاکید کرده ایم تا جنبه های اجتماعی اثر در دوره ماقابل لمس باشد و ارتباطی سهل تر با تماشاگران برقرار شود .

ونگته ای دیگر : شاید عده ای نپذیرند و بسا نخواهند که بپذیرند ، اما عرفان در همه دوره های تاریخ بشری ، مامن و پناهی بوده است برای اضطرابات روانی و فلسفی . زیرا از خود شناسی و اعتماد به نفس دو باره آدمی می گوید . و نشان می دهد که انسان با برگزشتن از ضعف های خود ، پالودن درون و تمرین سلوک سخت ، می تواند تمام مقام خدایی ارتقا یابد . پرندگان این سینا در " رساله الطیر " با هشت منزل ، و سپهر وردی در " عقل سرخ " با عبور از یازده کوه و عطار بسا پشت سر نهادن هفت وادی ، این اتحاد و احتمال را نشان داده اند .

- همدنگیست ؟ يك راهبره مددکار اجتماعی یا عارفی سالک ؟

- هر سه . و قبل از هر چیز يك معلم است . در هر لحظه قدم مسلم آن است که او به نسبت دیگران دارای قدرت ، آگاهی و صبر بیشتری است . نمی دانم مقاله " تاملی بر مرگ می شیما " اثر هنری ملیر " را خوانده اید یا نه . در آن تحلیل کوبنده و زیبا " ملیر " بشریت را دوباره می داند : پاره روح و پاره جسم . یا اقلیت روشن و اکثریت خاموش . و می گوید همه تلاش این اقلیت این است تا آن اکثریت خاموش را متحول سازد و اعتلا بخشد . اما جز در لحظاتی نادر ، هیچ گاه موفق نگشته است . به سرنوشت پیغمبران و تاریخ انقلابات بزرگ جهان نگاه کنید . البته کاری به این نظریه و دنباله نظریات ملیر ندارم . برای من " همدنگ " آن " روح " یا " اقلیت روشن " است . او کسی است که بلند پروازی می -

داندو آلمان خواه و دوراندیش است . امدارطسی طریق و در مجلس بارگاه سیمرغ ، اونیز متحول می شود و چیز تازه ای می آموزد که پیشتر از آن نمی دانست . هیچ دانایی کامل نیست و هیچ نظریه را بدون عمل نمی توان پذیرفت .

مطلب دیگر ارتباط اوست با دیگر پرندگان . مسئولیت این راهبر در برابر گروهی که از او پیروی می کنند اندک نیست . نفس اعتراض پرندگان نشان دهنده چنین حقی است . در واقع مسئولیت دوطرفه است . هر دو سحوق و وظایف خود را خوب می دانند . اوج این رابطه توأم با مسئولیت در پایانه نمایش است که حد و فاصله از میان برمی خیزد و همه یکی می شوند و به وحدت می رسند .

- حرکت و تکنیکهای بکار گرفته شده در اجرا بر چه اصولی مبتنی است ؟

- مهمترین نکته ای که می توانم بگویم ، چیرگی حرکت و عمل بر کلام است . زیرا در صحنه ، ما با عمل و دیدن سروکار داریم و مفاهیم بیشتر از راه چشم است که منتقل می شود و نه گوش . از طرف دیگر به این منظور است تا کلام را در حد عناصر دیگر صحنه به کار گیریم و نمایش تبدیل به زائسده ادبیات نشود . به همین سبب در نمایش " سیمرغ " بیشتر از اصوات و کلمات ، تصاویر اندک سخن می گوید . و به کمک همین تصاویر و حرکات صحنه ای است که همه ارزش های ناب صحنه ای - امکان حیات می یابند . فراموش نکنیم که نوشتن و اجرا کردن یک نمایش ، بازگو کردن قصه و بسا یک داستان نیست . بلکه خلق کردن و بازگرداندن این قدرت به فضای صحنه است که در آن تماشاگران رها باشند و بتوانند تخیل خود را زندگی می کنند .

حرکت ، ریتم و تمپو بهترین وسایل بیانی برای جنباندن و پیروش دادن تخیل تماشاگر و مرتبط کردن او با صحنه است . به شرط آن که این حرکت و ریتم ها و تصاویر از دل نمایش بجوشد و به زور و -

زحمت ، به داستان چسبانده نشده باشند . همچنین برای درآوردن ایما و گوناگون قلمه ها و تنوع در شیوه بیان مناسب ، کوشش کرده ایم تا از تکنیک های مختلف نمایش روایی ، و ترکیب کردن کار با بازیگری نمایش عروسکی و نمایش سایه استفاده کنیم . شکل این صحنه ها و نمایش ها هم به مرور در طی تمرینات و اتودهای مختلف ، بدست آمد . مثلا شیوه نمایش عروسکی راسه با رتخیلیر دادیم تا به نزدیک ترین شکلی که با چهار چوب و روح کلی کار هماهنگی داشت ، دست پیدا کردیم .

در مورد شیوه بازی هم بگویم که تکنیکسک بازیگری ، روایی یا " اپیک " (Epic) است و بازی دراماتیک مبتنی بر واقع گرایسی روانشناسی نیست . و همه می دانند که در نمایش روایی بازیگر همواره " دیگری " را بازی می کند . از غیر خود سخن می گوید ، بانقش یکی نمی شود . حس ها بالطبع واقعی نیست . چون بین اونقش همیشه فاصله وجود دارد .

- اشکال و عناصر اجرایی و نحوه بکارگیری آنان را توضیح نمایید .

- اگر منظور شما شکل های هندسی درون میزانشن هاست باید بگویم وجود این شکل ها به یک دلیل بزرگ است : هنر شرقی در سه حوزه تمدن چین ، تمدن هندی و تمدن اسلامی ابداء واقع گرایانه سه نیست . و انواع هنرهای برای گریز از واقع گرایسی همیشه چند اصل را در خلاقیت های خود مراعسات کرده اند که مهمترین آنها یکی " هندسی کردن اشکال " است و دیگری " شکستن زمان و مکان " .

این دو اصل به عمیق ترین شکل ممکن در زیبایی شناسی نمایش سیمرغ رعایت شده است . اشکال متعدد هندسی در طراحی های صحنه صافایری زیبا جلوه دادن حرکات آنصانیت بلکه نشان دادن روح و جوهر پیام نمایش است . یادآوری می کنم که به کارگیری شکل در نمایش کاری به ظاهر ساده اما ساخت دشوار است . زیرا قبل از هر چیز شکل ، باید معانی نهفته در پشت متن را برجسته سازد و به کارگیری آن ضروری به نظر آید . اغلب دیده ایم که شکل گرایسی در صحنه نتیجه ضعف کارگردان در درآوردن بازی هاست و صرفا برای پوشاندن ناتوانی بازیگران است . از آن بدتر ، جای چسب صحنه های الحاقی است که

به درشتی دیده می شود و هیچ کمکی هم به فهم معنای نمایش نمی کند . بلکه مرفعات تکرار مکررات دیالوگ بازیگران بوده است .

شکستن یا تکثیر زمان و مکان نیز اصلا جزویافت نمایشنامه است . و همین تعدد زمان و مکان نیز خود به خود تعدد شکل می طلبد . همه عناصر اجرایی در ارتباط با این ارزش های پایه ای است که به کار گرفته شده اند . مثلا تا آنجاکه ممکن بوده است از اشیاء کم استفاده کرده ایم ، تیر و کمان ، شن ، مروری و باران رابه کلی حذف کرده و از برخی اشیای دیگر تا آنجاکه ممکن بوده است استفاده مغموم دار گرفته ایم مانند : کوسن ، پرچم ، چوب و غیره . . . و با بکمترین تغییر میزانسن ، فضا و مکان دیگری خلق کرده ایم . ضمنا تعداد تماویر میزانسن های ما از صد هم بیشتر است و هیچ کدام آنها تکراری نیست . و این یکی از دلایلی است که ما توانسته ایم نزدیک به سه ساعت تمام تماشاگر را بدون آنتراکت در سالن تئاتر نگه داریم . چنین موردی پیشتر از این در ایران سابقه نداشته است .

- فرزین سبک و شیوه اجرایی که مبتنی بر نوعی استیلیزاسیون یا شیوه پردازسی است ، و از نوعی تئاتر شرقی و تکنیکهای این هنر بهره دارد ، توضیح بیشتری دهید ؟

- برای درآوردن فکرا نسان محوری عرفان و نشان دادن جنگ ابدی خیر و شر - که پاره ای از آن در وجود یکایک ما است - صحنه نمایش شرقی اجرایی غیر واقع گرایانه و استعاری می طلبد که مابه آن دست زده ایم . بنابراین از ساختمان نمایشنامه بگیریم تا بعد استعاری شخصیت ها ، و نیز برتری - عمل بر کلام ، حضور موسیقی زنده و فضایی " نثر " و نامحدود صحنه ، همه ویژگی های سبک روایی تئاتر شرقی را در بردارد . در این شکل روایی - که برای گریز از هر نوع زیبایی شناسی واقع - گرایانه همواره در ستار شرق سه عنصر " موسیقی " ، " رقص " و " داستان " را بنحو انفکاک ناپذیر و به یکسان مورد استفاده قسراسر می دهند - ما نیز برای بیان کردن مفاهیم به جای اجزاء به " استیلیزاسیون " روی آورده ایم . استیلیزاسیون یعنی نمایش دادن واقعیت به شکلی بسیار ساده ، پالوده خصصی و به دور از هرگونه حشو و زوائد . استیلیزاسیون زمانی شروع می شود که هنرمندان نشان دادن موبه موی یک واقعیت ترکیبی یا کلی روی می گردانند و در برابر ریزه کاری های ناتوالیسم ، به " قسراسر داده " یعنی به " تصنع " روی می آورد . یعنی

مثلا به جای سربریدن با جزئیات واقعی مایسن عمل را با دو حرکت نمادین القامی کنیم . بسا قطعه ای پارچه شاهی را نشان داده و بنا بر چرخش يك پرچم طوفان را در روی صحنه به وجود می آوریم . برای دست یابی به این زبان ویژه، نه تنها به همه پشتوانه های سنتی خود بر خسی اشکال شرقی توجه داشته ایم ، بلکه کارهای .. تجربی دیگری نیز انجام شده است که در ارتباط با زبان نشأت امروز جهان است . برای مثال می توانم از عملگر داشیا ، در این نمایش نام ببرم - که با کار در سنت بازیگردان واحد در همه سطوح " نشانه " ، " استعاره " و " نماد " حرکت می - کند . از این نظر نمایش ماهم ریشه در کارهای سنتی و شرقی دارد و هم سخت در ارتباط با زبان تجربی امروز نشأت جهان است . آنهایی که از روز اول - علیه نمایش سیمرغ شمشیر و قداره شان را چپ

افه های دراماتیک صحنه ، بوجود آوردن ریتم - های ضربی لازم به منظور باری رساندن به کار بازیگران است . از این نظر هم از نظر شکلی و هم از نظر جنس موسیقی ای که می نوازند تکلا کارشان دراماتیک است نه موسیقیایی و در ترکیب بسا ساختمان کلی نمایش حضور دارند و نه بطور مستقل . با دآوری می کنم که آلات موسیقی دف ، کوس ، نی ، سنتور ، کمانچه و ضرب زورخانه تماما از - فرهنگ موسیقیایی ایران می آید و دف و کوس ونی اصلا متعلق به تکلیا و خانقاه در اویش است و از سازهای اساسی سماع اند . نکور نیز ملهم از مینیاتور ایرانی است . و تابلوی بزرگی است با دورو ، روی اول سیاه است و بمرور با حرکت پرندگان در هفت لحظه ، اندک اندک - ظاهر می شود . این تابلو معرف آسمان و مکانهایی است که پرندگان در طول سفر خود به هنگام عبور

نامحدود و " نثر " است و میدان را برای هرگونه نفس سازی بازمی گذارد . حتی هنگامی نیز که مینیاتور ظاهر می شود فضا با هم به شدت غیر - واقع گرایانه است . استیلیزاسیون نمایش " سی مرغ ، سیمرغ " به صورتی کاملا اساسی در نکور نیز مراعات شده است .

ماسک هانیز برای بیان نمادین شخصیت های انسانی این نمایش که ظاهر پرنده دارند ، به کار گرفته است . هر بار که هددمی خواهد داستانی تعریف کند - یعنی نمایشی در دل نمایش اصلی داده شود - با چرخاندن ماسک به پشت سر ، بازیگران هیات انسانی خود را نشان می دهند . همزمان با حرکت پرندگان ، ماسک هاهم به کنار می روند . از این لحظه ببعده تماشاگر می داند - و انس گرفته است - که دیگر با انسان سر و کسلی دارد . عملگر دیگر ماسک دورگردن زیبایی شناسی

بستند در واقع کسانی هستند که نه بامبانی نظری و عملی نشأت را و بی شرق آشنا هستند و نه تجربیات نشأت را و بی جهان را می شناسند . این ضعف همه گیر است . بزرگترین مشکل نشأت امروز ایران نبود تجربیات تازه عملی و از آن مهم تر صفر بودن دانش نظری بیاتوری است .

- موسیقی ، نکور و ماسک چه کار ویژه ای در این نمایش دارند ؟

- عملگر موسیقی چندگانه است . با قرار دادن - گروه نوازندگان در برابر تماشاگران بر بعد روایی نمایش تکیه کرده ایم . کارآنان علاوه بر خلسق

از بیابان و سپس هفت وادی دیده اند . اسما در بیابان هفت وادی دوباره رویه سیاه ظاهر می شود . هدف این است که گفته شود ، سفری که آنها کرده اند ، يك سفر درونی - ذهنی است نه يك سفر واقعی . هددمی نیز این راه پرندگان می گوید تا آنها را متوجه مسئله کند . نکته اساسی چفت بودن این مینیاتور با معنای کلی نمایش و حضور فعال هرلته در کمپوزیسیون و چهارچوب صحنه ها است . و به هیچ وجه عملگر دتزیونی ندارد و با تحول تدریجی اش کاملا بویا و متحرک است . رویه سیاه آن نیز مطلقا

نمایش از ابعاد واقع گرایانه و پیش راندن آن به سوی نمایش استعاری - روایی - است .

- بیرق و سمبولیزم رنگ را با تناسب شخصیتها در پرداخت اجرائی توضیح دهید ؟

- نماد پرچم یکی از کهن ترین نمادهای بشری است و در نژاد اقوام و تمدن های مختلف معانی کمابیش مشابه دارد .

پرچم یعنی ابراز عقیده ، و نماد حمایت میلی یا تحمیلی است . کسی که پرچمی را بر سر می گیرد در واقع به نوعی فراخوان به آسمان می دهد . با این عمل اوارتباطی بین زمین و آسمان ، بالا و

پایین برقراری سازده پرچم درنزدسامی ها
 نماد بسیار مهمی است یعنی : خدانگهبان و حافظ
 من است - درنزد مسیحیان نشان پیروزی مسیح
 ناجی ، پس از رستاخیز است . واز مسیح به بعد
 پرچم ، نماد " طغیان " و " روح " بوده است .
 پرچم در یک نگاه ومعنای کلی علامت جنگ
 است . اصلا نماد رهبر ، همراهان و متحدان اوست .
 در فرهنگ هند " بیرق پیروزمند " نماد جدل با
 نیروهای پلید و اهریمنی است . و در فرهنگ چین
 نماد نیوغ و فضیلت رهبران و گروههای متحد
 آنان است . در فرقه هاومسلك های مخفی ونیمه
 مخفی ، پرچم وسیله ای برای فراخواندن اعضا
 برای نبرد ، چه رزمی - حماسی و چه روحی روانی
 است . پرچم در باد حتی نماد خودباد است : یعنی
 حرکت ، یعنی اندیشه پویا . عملکردهای پرچم
 در این نمایش یکی از تجربی ترین کارهایی است
 که انجام داده ایم . در سه سطح " نشانه " ،
 " استعاره " و " نماد " ، پرچم عملکردهای
 مختلف و متنوعی داشته است . پرچم جابه جا
 به عنوان خود پرچم ، پرده تئاتر ، آتش ، بال
 پرده ، پتو و روانداز ، بدن عروسك ، گل و سایه بان
 به کار رفته است . و علاوه بر آن از چوب آن به
 عنوان وسیله رهبری ، سلوك ، حمله ، دفاع و تکیه
 گاه حرکت استفاده برده ایم .
 رنگ این پرچم ها هم چون رنگ لباسها و ماسك -
 پایه دلیل نزدیکی با رنگ طبیعی پر پرندگان
 بوده است (مثل لباس سبز طوطی) و بیجا
 ویژگی روانی آنها (لباس سفید شیر می دهد) .
 و کوشش کرده ایم تا همه رنگها را به نمایش
 بگذاریم و در ترکیب نهایی رنگی ناقص نباشد .
 مانند هر نمایشی روایی دیگری تحول شخصیت ها
 وجود دارد . ولی به صورت استعاری . آنها اول -
 ماسك ها را کنار می گذارند سپس پارچه پرچم را .
 آنگاه نوبت به لباس های رنگی می رسد و سرانجام
 هنگامی که سیمرغ و یا خود را یافتند ، چوبهای -

رهروی و راهبری را دور می اندازند . کامل کننده
 همه این تحول استعاری ، چرخ سیمد و شصت
 درجه ای است که به دور خود می زند . یعنی این
 که دوباره به خود رسیده اند اما پالوده ، پاک ،
 یکی شده و ارتقا یافته .
 مقدمه این چرخ سیمد و شصت درجه ، چرخ -
 هایی است که برای ورود به هرادی می زند . این
 چرخها ابتدا نود درجه است ، سپس صد و هشتاد -
 درجه و آنگاه دویست و هفتاد . یعنی حرکتی راکه
 شروع کرده اند ، در پایان نمایش به طور کامل
 به آن می رسند . بسیاری از این حرکات درشت
 چرخش راکه پرندگان هشت بار انجام می دهند ،
 ندیده اند ، یا نخواسته اند که ببینند و یادیده اند
 و نفهمیده اند . در حالی که معنای استعاری آن
 کاملا روشن است . بسیاری اوقات ، اندکی
 حسن نیت ، همه مشکلات را بر طرف می کند و اغلب
 دیده ایم که فقدان درک و استنباط ، هراظهار نظری
 را بی ارزش کرده است .
 - تحول تکامل پرندگان (سیمرغ) در عبور از -
 و ادبهای هفتگانه چگونه به کمال منجر می شود ؟
 - بیشتر از دواصل کلی زیبایی شناسی در هنرهای
 شرق نام بردم . بگذارید دو ویژگی بارز دیگر را
 که برای گریز از واقع گرایی به کار می برند و عمدتاً
 در مورد شخصیت پردازی است ، خاطر نشان سازم
 الف - فقدان پویایی و گرایش به سوی ایستایی .
 ب - گرایش به تیپ یا نمونه سازی .
 در توضیح مورد " الف " همین بس که صدها
 و شاید هزاران شخصیت " هزار و یکشب " ذره ای
 در سرتاسر کتاب تحول نمی پذیرند ، و قهرمانان
 " شاهنامه " یا حتی کتابهای مربوط به ادبیات
 مردمی چون " امیر ارسلان " کمتر در گونی به
 خود نمی بینند . نتیجه حرف مورد " ب " است .
 یعنی از ابتداء همه تیپ یا نمونه اند . و در نمونه -
 سازی تحول تدریجی و ذره به ذره که برخی به غلط
 فکر می کنند باید در مورد پرندگان نشان داده شود
 از پایه اشتباه است . امسال در جشنواره آوینیون
 از کشور تایلند نمایش " خون " را دیدم که
 موضوع برگرفته از حماسه کهن " رامایانا " بود ،
 شاید ما ورنه تکنیکدولی لباس ها را بر تن بازیگران -
 می دوختند و برای این کار هر بازیگر سه ساعت ونیم
 وقت می گذاشت . در چهار چوب چنین ارزش های
 زیبایی شناسانه ای چگونه می توان از تحول -
 تدریجی سخن گفت .
 - تفاوت اجرای شهابا اجرای پیتربروک (کنفرانس
 پرندگان) در چه مواردی است ؟
 - درست تر آن است که این مقایسه را کسی دیگر

انجام دهد . کسی که متن هر دو را خوانده و اجراها
 را نیز دیده باشد . با اطلاعات ناقصی تنهائی نتوان
 سمپاشی کرد و یا سو - تفاهم به وجود آورد . اما برآ
 این که پرسش شمارایی پاسخ نگذاشته باشم به طور
 اختصار چند تفاوت عمده را بر می شمردم : اولین
 مطلب آن است که متن ما از نوشته " ژان کلود -
 کاریر " بسیار کاملتر است . کامل هم از نظر
 تعداد صحنه ها و حجم دیالوگ و هم از نظر نزدیکی
 بودن به جوهر کتاب و روح و فرهنگ ایرانی .
 اجرای " : بروک " چیزی در حدود یک ساعت بود
 در حالی که نمایش ما از سه ساعت ، يك ربع كم
 است . همه عناصر و ارزش های نمایشی ما از دكور
 و لباس بگیرد (که از مینیاتورهای آیند) تا
 حرکات و موسیقی ای که مطلقاً اصیل و کهن است ،
 و نیز به کارگیری عنصر پرچم و چوب که مطلقاً
 ابداعی - استعاری است ، معرف بی چون و چرای
 فرهنگ ما است . در حالی که اجرای " بروک " -
 حال و هوای غرب و گاه هندی داشت .
 برای نشان دادن پرده ها " بروک " از عروسك
 دستکشی استفاده کرده بود در حالی که ما ماسك
 و پرچم به کار بردیم . اجرای " بروک " را نیم
 خلسه آوردیم در حالی که اجرای ما کوبنده و
 مهیج است . طپش و ضرباهنگ انقلابی دارد .
 هُدهُدها چون يك انقلابی نهیب می زند و پرچم را
 گاه چون يك شمشیر به کار می گیرد . پرندگان
 برای وارد شدن به هرادی چون گروهی سرباز
 حرکت می کنند . کامل کننده همه اینها غرش
 موسیقی ضربی ما است که همزمان حس و اندیشه
 را به حرکت در می آورد و شور و هیجان می آفریند
 من به " ژان کلود کاریر " برای استفاده ای که
 از ساختمان دراماتیک و چهار چوب نمایشنامه اش
 برده ام ، عمیقاً احترام می گذارم و اجرای " پیتربروک
 بروک " را نیز بسیار اشته می دانم . اما
 حقیقت آن است که " سی مرغ ، سیمرغ " کاری
 است به کلی متفاوت ، با دوزاویه دید ، دو متن
 و دو اجرا که هر دو محصول دوفرنهنگ و دوتاریخ
 متفاوت اند . دلیل بارز تغییرات اساسی ای هم
 که در متن داده ایم از همین رو است . علاوه بر
 تغییر دادن آغاز و پایان نمایشنامه ، و افزودن -
 چند صحنه ، یا حذف و تعویض پرندگان ، بسیاری
 از صحنه های متن " کاریر " را توسعه و گسترش
 داده ایم . مثلاً صحنه خفاش در متن " کاریر " ۱۳
 دیالوگ دارد . و متن ما چیزی در حدود ۲۰ دیالوگ
 است . و اگر او دی طلب در متن " کاریر " ۸ -
 دیالوگ دارد صحنه ها دارای چهارده دیالوگ -
 است و الخ ● اردشیر صالح پور